

Romeo a Julie, ti věční spratci

Kníže je domovnice, chůva chlap a všichni jsou v paneláku, ale jinak je vše při starém – mladí milenci, velká láska a teatrální sebevražda. Romeo a Julie v Ostravě.

Foto: Tomáš Růta – Divadlo Petra Bezruče

Není v divadelním světě obehnanějšího tématu, než je tragický příběh milenců z Verony. Přesto se k nim stále vracíme (nebo se oni vracejí k nám?), znovu s nimi prožíváme vášnivé vzplanutí, nepřející rodiče a další překážky, znovu se pobavíme špilci Romeových kumpánů... ale necháme se zase a znovu dojmout? Tuhle otázku si v ostravském Divadle Petra Bezruče položila režisérka Anna Petrželková a vrhla se do Shakespearova dramatu s vervou a množstvím originálních nápadů – a bez zbytečné piety.

Často zapomínáme, že rozdělení na komedie a tragédie původně nenaznačovalo pochmurnou nebo naopak veselou náladu daného kusu, ale týkalo se výhradně závěru: tedy má-li příběh šťastné vyústění, nebo ne. Existují početné středověké a barokní „komedie o ukřižování a vzkříšení Ježíše Krista“, ale třeba i tragédie jménem *Romeo a Julie*, která se valnou většinu času nese v rozpustilém duchu a je prošíkována četnými vysloveně komickými dialogy a slovními hříčkami. O ty se stará jak větroplach Romeo, tak jeho přátelé, zejména hbitý žertův Merkucio.

Ale ani Julie nezůstává pozadu, přestřelky mezi ní a jejím vyvoleným jsou sice láskyplné, ale zároveň i pěkně ostré. Pro sladkobolnost tu není místo. Ačkoli je Julii teprve čtrnáct, zdá se světem pěkně protřelá: to ostatně platí i o šestnáctiletém Romeovi. Zřejmě už Shakespeare věděl, jak to s těmi teenagery je (a nadávat na dnešní úpadek mravů se ve světě čtyři sta let staré divadelní hry jeví jako přinejmenším zpozdilé). Mimořádně živému vyznění klasického textu výrazně pomáhá vynikající český překlad Jiřího Joska, který si chvályhodně vybrali i v Divadle Petra Bezruče.

Režisérka Petrželková ve své inscenaci projevuje smysl pro detail, nadsázku a efektní humor. Scéna Lucie Labajové je

poskládaná jako ne zcela vzhledný panelákový obývací: variabilní nábytková stěna umožňuje jednotlivým postavám skrývat se ve skříních a šuplících, které příležitostně mohou sloužit i jako další místnosti nebo průchody; zřejmě neefektivnější nápad je vypadávání ovíněných postav

▲ **BALKONOVÁ SCÉNA.** Romeo (Michal Sedláček) vyznává Julii (Pavla Gajdošíková) lásku.

dveřmi, za nimiž se ve skříní skví neovný nápis „nonstop“.

Montekovi a Kapuletovi jsou právě sousemi ze sídliště. Zjev obou matek připomíná koulařku Helenu Fibingerovou zamlada, oba pánové zase hned několik chlapů v chalupě nebo jiné *Chalupáře*. Ostatně – když hra začíná, dívají se v televizi na Pepička Zímu. Klaunská epizoda malých

naschválů jako by spor dvou rodů bagatelizovala, ale jen co přijde kníže-domovnice, je jasno, že je zle. Partička Romea, Merkucia a Benvolia má rockovou kapelu (se zkušebnou – jak jinak – ve skříní, obložené tlumicími platy od vajec), ale hudbě holduje i chůva a oba rodiče Montekovi. Jednou z vrcholných scén je tak ples, kde se mají Romeo a Julie seznámit; zde má podobu panelákového večírku, kde muziku tvrdí hostitelská rodinka ve složení táta (tuba), máma (trubka) a chůva (foukací harmonika). Střídají se s kapelou mladých vyvrhelů: a když se dospěje až k pověstnému rannímu ochraptění, vespolek se již zpívají odhrovačky. Hudba má vůbec výraznou roli v celé inscenaci, a to nejen v přímé jevištní akci. Invenční soundtrack (autor Mario Buzzi) se pohybuje v pestré škále od večerníčkovského kolovrátku po dekadentní salonní jazz.

Když dojde na lásku a především na závěrečnou tragédii, jdou žerty stranou a pohříchu se trochu zvolňuje tempo. Petrželková má vůči svým postavám odstup: u Romea a Julie zdůrazňuje především pubertální vzdorovitost, s níž na každou překážku reagují voláním po smrti – a sebevraždu nakonec, jak známo, zcela zbytečně uskuteční. Hořce ironický závěr pak patří jejich rodičům.

Výsledkem je živé, pulsující a notně zábavné divadlo, které vedle razantního uchopení pozoruhodného textu v precizním překladu stojí samozřejmě na hereckých výkonech. Nedávný absolventi konzervatoře Michal Sedláček a Pavla Gajdošíková jsou patřičně půvabní i patřičně klackovití, Norbert Lichý jako chůva dostatečně mateřský i pohotový, na malé ploše jsou precizní Tereza Vilišová a Jan Vápeník jako rodiče Kapuletovi. Je potěšitelné zase jednou vidět suverénní divadlo, které netápe, ale přesně ví, co a jak chce říct.

Vojtěch Varyš ■

Divadlo Petra Bezruče, Ostrava.
William Shakespeare: *Romeo a Julie*.
Režie Anna Petrželková.
Premiéra 18. března 2011.